

Az önbecsülési kényszer (a „rangsor-kényszer”):

Az az ösztönös késztetés, amely az egyént a közösségen belüli rangja, rangsorbéli helyezése folytonos javítására, a saját értékessége minél magasabb foka közösségi elismertetésére kényszeríti, mert mindenkor a ranggal, befolyással arányos az egyén lehetősége a közösség erőforrásaihoz való hozzáférésre, saját maga és az utódai túlélése esélyei növelésére. Az önbecsülését jogos, becsületes módon kielégíteni képes ember nem szorul rá a hamis önbecsülésbe való ösztönös beletörődésbe, de az ilyen ember olyan ritka, mint a fehér holló.

Azt az ösztönt, amely a minél magasabb rang elérésére ösztönöz, neveztem el érthető okokból önbecsülési kényszernek. Ez a létező legerősebb ösztönünk, és szerintem erőssége az életösztönnel vetekszik, nem véletlenül. Népies nevén a túlzott önérzet, öntudat, tudományos gúnynevén az én-tudat.

A fogalmat szemléltető gondolatszilánkjaim:

--- A felsőbbrendű tudatúak a legnagyobb öngólt akkor követnék el, ha mind kiirtanák az ún. alsóbbrendűeket – mert azután nem lenne kit lenézni...

--- Akinek ép az önbecsülése, nem akar másokat megalázní, maga alá gyúrni.

--- A rosszat kínjában cselekszi az ember, de ha teheti, minden ember jót cselekszik.

--- A hasznosság(tudat)unk az önbecsülési kényszerünket kielégítő egyik megoldás.

--- Az ember az egyéni becsvágya és a közösség érdekei, vagyis az önzés és az áldozatvállalás között vergődik, vonaglik, tépelődik, amíg csak él... (Az önbecsülési kényszere és a falka-ösztöne kettős vonzásában szenved).